

Κάτι σαν τον μήνα του μέλιτος, διάγω με την, περιστασιακά, «δική μου» λευκή CBF, από την οποία δυσκολεύομαι να περάσω χρόνο μακριά της. Σαββάτο χθες και το πρωινό που ήταν ελεύθερο υποχρεώσεων, αποδείχθηκε λαμπρή ευκαιρία για λίγα χιλιόμετρα.

Ανοιξιάτικη μέρα, με υψηλές θερμοκρασίες, άπνοια, αν εξαιρέσεις ένα ξέπνοο νοτιαδάκι και η εθνική αρτηρία τελείως αδιάφορη.

Τουναντίον, το παράλληλο σύμπαν της επαρχιακής οδού, που ξετυλίγεται δίπλα τον άξονα της εθνικής δεν σε άφηνε ούτε λεπτό να βαρεθείς. Πολύ κίνηση, μέχρι την Μαλακάσα, ενώ σε πολλά σημεία, η πυκνή διέλευση βαρέων οχημάτων έχουν πακτώσει τον ασφαλτοτάπητα στα δυο ρεύματα κυκλοφορίας, αφήνοντας μόνον την λεπτή λουρίδα της διπλής διαχωριστής στο … ύψος της. Αδιάφορο για τα τετράτροχα, ολίγον τρικυμιώδες για τα δίτροχα.

Αραιωμένη η κίνηση μετά τη διασταύρωση προς τη σκάλα Ωρωπού, καθώς από τα υψιλότερα κατεβήκαμε στο επίπεδο της θάλασσας. Στον παραλιακό δρόμο, μέχρι το Δήλεσι και την Αυλίδα, κόσμος πολύς. Ψώνιζε, ταξίδευε, κυκλοφορούσε.

Στην παραλία αυτή, θέλει ο μύθος τον Αγαμέμνωνα να θυσίαζει τη θυγατέρα του και να ξεκινά με αίμα ο Τρωϊκός πόλεμος, ο οποίος θα κλείσει με αίμα, χρόνια αργότερα στις Μυκήνες.

Κάθε άλλο παρά μύθος όμως, ήταν η «σφαγή στο Δήλεσι». Ένα γεγονός, που συνέβη το 1870 με πολλές αναγνώσεις και άλλες τόσες ερμηνείες και σηματοδοτεί την εποχή που η Ελλάδα, προσπαθούσε να βρεί ισορροπίες, τα πρώτα μεταπαναστατικά χρόνια.

Και φθάσαμε στη Χαλκίδα

Εκεί, είχα ανακαλύψει, πριν καμιά δεκαπενταετία, το κατάστημα που διέθετε την καλύτερη, σύμφωνα με τα γούστα μου, κασερόπιτα της Ελλάδας. Είχαν περάσει κάποια χρόνια από την τελευταία φορά που τις είχα γευθεί και αφού παρκάρισα το CBF δίπλα σε άλλα δίτροχα κατευθύνθηκα πεζή στο «Κύπρος». Έτσι το έλεγαν. Πλην όμως, δεν το βρήκα. Ρώτησα σε παρακείμενο ξενοδοχείο τι συνέβη
: «Πέθανε ο άνθρωπος που το είχε και έκλεισε, μπορεί να είναι και τέσσερα χρόνια από τότε»
ήταν η απάντηση.

1957

